Максим Горький

Пісня про буревісника

Перекладач: А.Хуторян

Джерело: З книги: Зарубіжна література: Хрестоматія: 11 кл.— Х.: Світ дитинства, 1992.

Над простором сивим моря вітер гори хмар збирає. А між хмарами і морем гордо лине Буревісник, наче чорна блискавиця.

То крилом торкнеться хвилі, то летить стрілою в хмари, він кричить, — і хмари чують радість в смілім крику птаха.

В крику цім — жадоба бурі! Силу гніву, пломінь палу, неминучість перемоги чують хмари в цьому крику.

Чайки стогнуть, чувши бурю, — стогнуть в остраху над морем, і на дні свій жах готові перед бурею сховати.

І гагари також стогнуть — їм, гагарам, неприступна насолода битв життєвих: грім ударів їх лякає.

Дурень-пінгвін товсте тіло боязко ховає в скелях... Тільки гордий Буревісник вільно й сміливо ширяє над од піни сивим морем!

Все похмурніше і нижче хмари купчаться над морем, і співають, ринуть хвилі в височінь назустріч грому.

Грім гуркоче. В піні гніву стогнуть хвилі, сперечаються із вітром. Ось в міцних своїх обіймах вітер зграю хвиль стискає і кидає,

розмахнувшись, в лютій злобі їх на скелі, розбиваючи на порох те смарагдове громаддя.

Буревісник з криком лине, наче чорна блискавиця, як стріла проймає хмари, піну хвиль крилом зриває.

Ось шугає він, як демон, — гордий, чорний демон бурі, — і сміється, і ридає... Він із чорних хмар сміється, він од радості ридає!

В гніві грому, — чуйний демон, — він давно утому чує, та він певен: не сховають хмари сонця, — не сховають!

Вітер виє... Грім гуркоче...

Синім полум'ям палають зграї хмар над виром моря. Море ловить блискавиці і в своїй безодні гасить. Наче вогненнії змії, в'ються в морі і зникають в нім відбиті блискавиці.

— Буря! Скоро вдарить буря!

Це сміливий Буревісник гордо в блискавках ширяє над ревучим гнівним морем, то кричить пророк звитяги: — Хай ще дужче вдарить буря!

(1901)